

Հովհաննես Հովհաննիսյան

Տըխտոյ երգիչը քնարը ձեռին

Տըխտոյ երգիչը քնարը ձեռին

Ողբում էր անբախտ յուր ճակատագիր,

Քնքուշ ձայները խորտակված սրտին

Չունեին տալու մի խոսք կարեկիր:

Դառնացած հոգով նա խորասուզված

Անցած օրերում, ուզում էր այնտեղ

Գտնել այն հանգիստ, որ երգչին տանջված

Տալ չէր կամենում աշխարհը տգետ:

Բայց և ա՛յն դատարկ որպես անապատ,

Հիշողություններ անցած մանկության,՝

Կուսի ջերմ սիրտը գլխին հուսահատ

Միայն պարզեց հանգիստ փրկության...

Օ՛հ, թույլ տո՛ւր և ինձ, ընկե՛ր նագելի,

Այս քաղցր օրին ցանկալ որ, պատած

Անկեղծ սիրովը մատաղ քերթողի,

Ծաղկիս դու չքնաղ, իբրև վարդ փթթած:

Եվ քո անարատ ըզգայուն հոգին

Լինի ինձ աղբյուր վառ երջանկության,

Քո անբիծ սերը կյանքիս խավարին

Ծագել արշալույս նոր բախտի գարնան:

1886